

Докторе, въпросът ми сигурно ще ви прозвучи егоистично, но не мога да се променя. Зодия Близнаци съм и казват, че това е нормално – в смисъл да сме крайни в исканията и принципите си. Та въпросът ми е следният: Защо винаги, когато спя с жена, искам тя да е само моя и никой друг да не я притежава? Говоря дори за семейните си приятелки и за тези, с които вече съм се разделил. Имам някакво странно чувство за притежание и се побърквам, когато разбера, че тя вече е с друг и той я възбужда, а не аз.

Николай

Здравейте Николай,
Според мен може, но само при едно условие. И то винаги, без и най-малките изключения. Вие пък да сте само неин. Иде реч – за момичето или жената, с която сте в момента. Ето и как точно. Като се събудите сутрин – първата Ви мисъл да е единствено и само за нея. След това да скочите от леглото и да и направите чай или кафе със закуска, която да бъде поднесена на нея от Вас - още докато тя е в леглото. Разбира се, че със закуската ще има и вазичка, в която е потопено любимото ѝ цвете. И всичкото това гарнирано с много, много целувки и много, много Ваши – обичам те! По нататък – през целия ден, когато сте на работа – да мислите единствено и само за нея. И на всеки кръгъл час – по телефона да ѝ казвате: „Обичам те много"! А на всеки половин час – SMS със същото изречение. И още нещо много важно. Докато сте в офиса си, в местоработата Ви – никакви, ама никакви разговори с представителките на нежния пол. Няма никакво значение възрастта им, служебното им положение и най-вече служебните Ви взаимоотношения с всяка една от тях. Има си служебен телефон и толкоз! А това - един случаен разговор с някоя от тях изобщо да не се случва. А участие заедно в служебни командировки или в така наречените служебни купони - абсурд! По-добре ги забравете за винаги! И още - когато чуете по телефона нейното познато: „Къде си

..какво правиш", да следва Вашето: "жадувам те много дете мое ...ти само кажи и аз веднага ще дохвърча до теб"! По-нататък. Винаги когато сте на маса в заведение - винаги Вашият поглед е фиксиран само към нея. Даже и за момент да няма отклонение. А много естествено е, че когато в това заведение се танцува – то Вие танцувате само с нея. Даже и при дами канят – в никакъв случай с друго момиче. И още понататък – на рождения си ден приемате само нейния подарък. А сутрин тя, когато тръгва на работа непременно и дайте Вашата персонална дебитна карта. А когато се любите с нея не преставайте да и казвате колко е свършена в красотата си. Да не говорим пък, че в сънищата Ви присънва само тя и никоя друга. Има и още, но според мен и това е достатъчно.

Е, струва ми се, че май не Ви хареса много моето предложение. Май не Ви хареса. Защото и на мен хич не ми харесва. И се моля Богу никога, ама никога да не попадам в една такава ситуация. Каква ситуация – то си е направо КОШМАР. А защо е така? Добре – ще Ви кажа. По-точно ще Ви покажа. Когато един човек – мъж или жена обича истински, то заедно с любовта му в душата му има и ревност. Макар и мъничко, но винаги я има. И що е то – ревност. Натрапчивото чувство, че не те обичат достатъчно силно, натрапчивата мисъл, че ти изневеряват с други .И така ти изневеряват и то съвсем незаслужено от твоя страна, че ти ставаш смешен пред целия свят. Защо ревнуваме? Ами за да сме единствените във връзката си. Да няма други, с които да делят обичта ни. Да не бъдем пренебрегвани, отхвърляни и изоставяни! Иначе казано наред с обичта ни, като сянка на тази ни обич е ревността в нас. Чул съм да казват любов без ревност не може. Добре. Но колко? И веднага правя аналогия с кулинарното изкуство. Едно ястие винаги се нуждае от подправка. Колко? Ами конкретно за солта като подправка. Най-много щипка и толкоз. Иначе ако сложим цялата солница – ястието вече не е възможно да се консумира. Така и любовта и ревността. Ако обичам без капчица ревност – то другата страна може и да се разсърди, че не я желая и обичам достатъчно. Въпреки, че според мен обич без ревност също е възможна. Но недей си Боже тази малка щипчица да се превърне в един тъмен облак и да превземе душата ми. Човек тогава направо се побърква. Вече говорим за една патологична ревност, която меко казано си е лудост. Тормозя непрекъснато себе си, че ми изневеряват. Тормозя и любимото си същество. Великият Шекспир ни е дал ярък пример за патологична ревност във трагедията си „Отело“.

Според мен има нещо, което непрекъснато забравяме. Не знам защо. А то е, че в една връзка, в едно приятелство не може да има задължение. Не може. Може само взаимност. Точно така. Взаимност на чувствата. Взаимност на желанията. И взаимност и на свободата в тази връзка. Свободата на всеки от партньорите да се чувства пълноценен и да живее живота си без притеснението на зависим и подчинен. Той като мъж и тя като жена. Само крачка встрани от тази вътрешна свобода и хармонията в тази връзка се нарушава. А наруши ли се идва ред на патологичната ревност.

Има и друго. А то е: така да се обича, че когато не сме заедно единият партньор съвсем осезаемо да чувства липсата на другия. Тогава ревността става мъничка, мъничка дотолкова, че съвсем се стопява и накрая изчезва.

Разбрахте ме, нали? Просто частна собственост в любовта не може. Не може. Има само и единствено взаимност. Взаимност на обичта. И затова : " Не – къде си и какво правиш?!", а само: „липсваш ми....много ми липсваш.."! Това е.

А още по-голям абсурд е – когато сме се разделили, независимо по каква причина и да продължаваме да ревнуваме другия след раздялата. Това вече си направо болест от където и да погледне човек. Казват, че свободата е осъзната необходимост. И аз така мисля. Тогава гледам на всичко което е било като на едно хубаво приятно преживяване. Аз обичам сега и за в бъдеще. Не миналото. А за нашето довиждане - днес пак град Бургас и пак поетесата Нели Вангелова с нейната „Рецепта за любов". Ето я:

РЕЦЕПТА ЗА ЛЮБОВ

С една шепа милувки ти замесих
Погача,
С щипка ревност и дозичка смях
Споделен,
А любов сложих много – пълна чаена
Чаша,
И накрая добавих и поглед зелен.

Аромат на стаена задъхана нежност,
А за вкус – килограми непресъхваща
Страст,
Капнах две – три сълзи, резен плаха
Надежда
И лъжичка мълчание, скътано в нас.

После дълго я пекох - цели двадесет
Години
И подклаждахме огъня с любов и
Инат.

Тази вкусна погача е нашето минало,
Настояще и бъдеще... Нашият свят!"

И както казваше моята учителка в първоначалните ми класове: „Каква е поуката деца?"
Според мен е : „щипка ревност и мъничко смях и още - много любов"!